Prologus

¶ Boetij Romani ⁊ oratoris celeberrimi libri de consolatione philosophie ⁊ cōmētarius eximij p̄clariq̄ doctoris sancti Thome sup eosdē Incipiūt feliciter.

Philosophie Seruias

oportet vt tibi ꝯtingat vera libertas. Hæc sūt verba Señ. octaua epl̄a ad Lucillum. Quia vocari ph̄iam sciam veritatis recte se hz ex. ij. methaph. ⁊ ph̄ia affert delectationes mirabiles firmitate ⁊ puritate ex. x. ethicoꝝ. Et multis visa ē ph̄ia res mirabilis ⁊ diuina ex de celo ⁊ mūdo Aristo. ¶ Item ꝙ nulla scia similis est ph̄iæ quæ clarificat aiam et facit delectari eam in hoc seculo in ꝑfectione ⁊ rectitudine. ex li. de po. ⁊ morte. Et ph̄ia tradit hominē ab obscuritate ignorātie ad sciam. a tenebris stulticie ad lucē sapientiæ ⁊ ad claritatē intellectus. ex eodē li. Arist. Item quia ph̄ia a supsticione liberat metu mortis nō ꝯturbat s̄m Tulliū in li. de finibꝫ bo. ⁊ ma. Ideo Señ. has ⁊ ꝯsiles ꝯditiones ⁊ effectus laudabiles ph̄ie aduertens hortat̄ nos ad seruitiū ph̄ie in ꝓpōne ꝓposita sic dicens Ph̄iæ seruias oportet. Que quidē ꝓpō pōt ꝓbari multis rōnibꝫ. ¶ Primo sic. Illi oportet seruire per cuius seruitutē hōi ꝯtingit ṽa libertas. sed ph̄ia est huiusmodi. igit̄. Maior nota. qꝛ libertas est nobilissima ꝯditio quā natura humana desiderat ⁊ affectat. Minor pz ꝑ eundē Senecā qui postq̄ p̄misit ꝓpōnē istaꝫ Ph̄ie seruias oportet. subiūgit. vt tibi ꝯtingat vera libertas. Et paucis inꝑpositis dicit hec em̄. s. ip̄m seruire ph̄ie libertas est. ¶ Probatur scd̄o sic. Illi opꝫ s̄uire qd̄ animū ꝑficit. vitā disponit. actiōes regit agēda ⁊ omittēda demōstrat. ⁊ sine q̄ nemo est securus. ph̄ia est hmōi. igit̄ ⁊c. Maior nota. nā iste ꝯditiones sunt de perfectione hoīs. Minor declarat̄ per Señ. xvi. epl̄a ad Lucillū loquēs q̄ de ph̄ia dicit Hec animū format ⁊ fabricat. vitā disponit. actiones regit. ⁊ omittenda demonstrat. sedet ad gubernandū errantia. fluctuantiū dirigit cursum. sed sine hac nemo est securus. ¶ Probat̄ tertio sic. Illi est seruiendū qd̄ tradit cognitioni vltimi finis magnū incrementū. ph̄ia est hmōi. igit̄ ⁊c. Maior nota. qꝛ cognitio vltimi finis magnū incrementuꝫ ꝯfert ad vitā ex. i. ethi. Minor declarat̄. nam vltimus finis vitæ humanæ est beatitudo cuius cognitionē ph̄ia tradit. Dicit em̄ ph̄ia in. iij. de cōsolatione pro. ij. ꝙ beatitudo est status omniū bonoꝝ aggregatione ꝑfectus. Et in eodem. iij. oñdit ph̄ia in quo sit vera beatitudo. ⁊ quomodo ad eam ꝑueniat̄. ¶ Probatur quarto. Illi oportet seruire quod facit hominē parē deo. ph̄ia est hmōi. igit̄ ⁊c. Maior nota per se. Minor pz per Señ. xlix. epl̄a ad Lucillū qui dicit. Hoc em̄ mihi ph̄ia ꝓmittit vt me parem deo reddat. ¶ Probat̄ q̄nto. Illi est seruiendū qd̄ est magistra omniū scientiaꝝ. nutrix omniū virtutum. summū solatiū lapsoꝝ animoꝝ. quod est p̄uium veri luminis. ⁊ cuius exhortatio est recta sui auctoritate dignissima. ph̄ia est hmōi. igit̄ ⁊c. Maior nota. qꝛ rōnabiliter ꝓpter has conditiones laudabiles alicui seruit̄. Minor declaratur. Nam ph̄ia est magistra omniū virtutum. ex p̄mo de consolatione. pro. iij. Ipsa ē nutrix omniū virtutū. ij. de ꝯsola. ꝓsa. iiij. Ipsa est summū

Fragmentarium
License: cc-by – Sydney, State Library of New South Wales, SC/INC/037 (host volume), Fgm 1 (stub) – Aristoteles, Logica vetus cum commentariis (https://fragmentarium.ms/view/page/F-gy02/1484/37368)